

אוסף סיפורים 'תרז'

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד –סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש –כרך ראשון על חומש בראשית

להזמנה:

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

"אני נמצא אצל הרבי מליובאוויטש כל יום". (הרב שבתי סלבטיצקי)

אשתף אתכם בסיפור אישי. לפני שנים רבות תכננתי לנסוע ל"כינוס השלוחים" העולמי בניו יורק. זהו כינוס המתקיים מדי שנה בסביבות שבת מברכים חודש כסלו ובמהלכו מתקבצים אלפי שליחי הרבי מכל קצוות תבל לשאוב כוחות יחדיו.

היה לי כרטיס טיסה בחברת התעופה הבלגית "סבנה", אך בדיוק באותה תקופה החברה פשטה את הרגל והטיסות בוטלו. נאלצתי להחליף כרטיס ולטוס במסלול עוקף דרך אנגליה.

ישבתי במטוס, ולצידי ישב אדם שנראה כאיש עסקים רציני, שקוע כולו בעיתון כלכלי של הבורסה, מלא בגרפים ומספרים. בשלב מסוים, כשהבטתי בפניו, זיהיתי את הניצוץ היהודי. פניתי אליו ושאלתי: "סליחה, אולי תרצה להניח תפילין?" הוא הביט בי, קיפל את העיתון וענה בתשובה יהודית עסיסית: "מי אמר לך שלא הנחתי?" חייכתי אליו ואמרתי בבדיחות הדעת: "תראה, גם אני הנחתי הבוקר שני זוגות תפילין, רש"י ורבנו תם. ובכל זאת, יהודי תמיד יכול להוסיף בקדושה...". הוא צחק, זיהה לפי דבריי ולבושי שאני חסיד חב"ד, ואמר לי משפט שהפתיע אותי לחלוטין: "תדע לך, שאני נמצא אצל הרבי מליובאוויטש כל יום".

הייתי המום. ביקשתי ממנו הסבר, והוא פתח וסיפר את סיפור חייו: "אני ניצול שואה. הגעתי ממשפחה דתית מפוארת, אבל אחרי הזוועות שראיתי שם, עזבתי הכל. הגעתי לאמריקה חסר כל, נכנסתי לעסקי הטקסטיל ובעשר אצבעות בניתי אימפריה. הצלחתי מאוד.

בשלב מסוים, הפיתוי לגדול היה חזק, והחלטתי לקנות מפעל ענק נוסף. לקחתי הלוואות עתק מהבנק, אך העסק הסתבך. המפעל לא הניב רווחים, והבנק החל ללחוץ עליי ולאיים בעיקולים. הייתי בלחץ נפשי אדיר. חבר קרוב המליץ לי: 'סע לרבי מליובאוויטש, הוא נותן עצות חכמות וברכה לעשירות'. שמעתי לעצתו וקבעתי תור ל'יחידות' עם הרבי. כשהגעתי, שטחתי בפניו את הבעיה העסקית. הרבי הקשיב בריכוז ונתן לי עצה עסקית מבריקה ומפורטת כיצד לצאת מהמשבר. הודיתי לו ועמדתי לצאת, אך אז הרבי עצר אותי ושאל בעדינות: 'ומה אתה עושה כדי

לקרב יהודים אחרים? תפילין? שבת?" "הבטתי ברבי ואמרתי לו בכאב עצור: 'רבי, אני לא שייך לזה. הסיפור שלי עם א-לוקים נגמר בשואה'. התחלתי לבכות וסיפרתי לרבי את הסיט שרודף אותי.

הייתי נער צעיר במחנה ריכוז יחד עם אבי. יום אחד הנאצים ימ"ש החליטו להתעלל בנו. הם העמידו את אבי על כיסא רעוע, קשרו חבל תלייה לצווארו, וציוו עליי: 'תבעט בכיסא! סירבתי בכל תוקף. רעדתי כולי. הם כיוונו אלינו רובים ואמרו: 'אם לא תבעט בכיסא, נהרוג עכשיו גם אותך וגם את אבא'. אבא הביט בי מלמעלה והתחנן: 'בני, תבעט בכיסא. תבעט! לפחות שאתה תחיה. אל תיתן להם להרוג את שנינו'. לא הייתי מסוגל, אבל אבא המשיך להתחנן ולצוות עליי. בסוף, מתוך אימה ופחד מוות, נתתי בעיטה קטנה בכיסא. אבא דחף את עצמו והכיסא נפל... סיימתי את הסיפור וצעקתי מול הרבי: 'רבי! יהודי שגרם לכך שאבא שלו יעזוב את העולם – הוא שייך לקשר עם א-לוקים? הוא שייך לתפילין? והרבי עוד מבקש ממני להשפיע על אחרים?! איך אני שייך לזה בכלל?!'."

"השתרר שקט בחדר. הרבי הביט בי, וראיתי דמעות זולגות מעיניו הטהורות. הוא כאב את הכאב שלי. ואז, מתוך הדממה, הרבי אמר לי משפט ששינה את חיי: 'יהודי לא מוצא את עצמו במצב. יהודי יוצר את המצב'."

"הרבי המשיך ואמר: 'אתה לא יכול להגיד "זה המצב שלי, אני אבוד, וזהו". יהודי לא כפוף לנסיבות. שום מצב שבעולם לא סוגר עליך. בכל רגע נתון, גם במקומות החשוכים ביותר, הקב"ה נותן לך כוח לברוא מציאות חדשה. אתה לא הקורבן של הסיפור שלך – אתה היוצר שלו. אתה יכול לבחור בחיים ברגע זה ממש'."

הרבי הושיט לי את ידו וביקש: 'תצטרף אלי. תניח תפילין ותשפיע גם על אחרים'. באותו רגע הרגשתי משהו נפתח. הרגשתי שאבא שלי מביט בי מלמעלה ומחייך. לחצתי את ידו של הרבי. מאז, אני מניח תפילין כל יום, ולא רק זה – אני משפיע על יהודים אחרים להניח. לכן אמרתי לך: אני נמצא אצל הרבי כל יום. המשפט הזה הולך איתי לכל מקום'."

המסר הזה הוא המתנה הגדולה של הפרשה (יתרו). החיים שלנו תמיד מתחילים ברגע זה. האותיות חקוקות בנו, המהות היא נצחית, והכוח ליצור מציאות חדשה נמצא בידיים שלנו. אנחנו לא "מוצאים" את עצמנו בתוך סיפור גמור; אנחנו הכותבים של הסיפור.

שנזכה כולנו לגלות את החירות האמיתית שבתוכנו, ולחיות כבני חורין אמיתיים, עד לגאולה השלימה בקרוב ממש.

בטחון בה' [הרה"ג גאול אלקריף שליט"א]

בספר "האמנתי ואספרה" מספר רבי יצחק דוד גרוסמן שליט"א, רבה של מגדל העמק, שיום אחד הוא הגיע ל"ארמנות חן", ניגש אליו יהודי ואומר לו כבוד הרב אני צריך שיחה אישית עם הרב. נכנסו למשרד של רבי יוסף כהן, מנהלה של "חסדי נעמי", והוא אומר לרב: אני קיבוצניק, חזרתי בתשובה, היום אני מוסר שעורים ברבים. אני בשבוע הבא מתחתן, ההורים שלי לא מכירים בי, כי חזרתי בתשובה, אין לי לא סבא ולא סבתא כי ההורים שלי ניצולי שואה, אין לי משפחה. מאותו יום שחזרתי בתשובה אני לא עובד, ההוצאות של החתונה הם 50 אלף ש', ואני לא יודע מאיפה לשלם את החתונה, ואת התזמורת, ואת כל שאר ההוצאות שאני צריך לקראת החתונה. אומר לו הרב אז למה חיכית עד היום, והוא אומר, אני החלטתי שאני אתחזק באמונה ובטחון שלם עד הסוף, אני מאמין שהקב"ה יביא לי את הישועה, ואני פונה אליך כי צריך לעשות השתדלות. אני יודע שיש לך קשרים תעזור לי להשיג את הכסף הדרוש.

אומר לו הרב, תשמע, אני במוצש"ק טס לחו"ל מאיפה אני אשיג לך את הכסף, והנה הוא מספר, בדיוק כשאני מדבר איתו, והנה פתאום מגיע אחי רבי יעקב גרוסמן לסגור חתונה בארמונות חן לבת שלו, אמרתי לו תשמע רבי יעקב איזה ספור יש לי פה. אומר לו רבי יעקב אני נותן 5000 ש'. אומר רבי יצחק דוד גם אני נותן חמשת אלפים, טוב אז יש כבר עשרת אלפים, מאיפה משיגים עוד. 40 אומר לו רבי יעקב תשמע יש גביר אחד בירושלים שאוהב לתת להכנסת כלה, תרים אליו טלפון אולי הוא יעזור. הרים אליו הרב גרוסמן טלפון וסיפר לו, יש יהודי חשוב שמתחתן בשבוע הבא וחסר לו הרבה כסף. שואל אותו כמה כסף אתה צריך, והוא מספר שלא היה נעים לבקש 40 אז הוא ביקש 30. אומר לו הגביר אתה יודע מה, אני אתן 40 שיהיה לו 10 לשאר הדברים, ואז הוא אומר לחתן השגתי לך 50 אלף. כאן אני נותן לך, 10 כתב צ'ק, 5000 אחיו כתב צ'ק, 5000 תיסע לירושלים תקבל עוד. 40 רואים מכאן שכאשר אדם הולך עם הקב"ה, עם אמונה שלמה עד הסוף, הקב"ה אומר אני גם אלך אתך עד הסוף. איזו הצלחה יש לאדם שחי עם אמונה.

הגבהה וגלילה (יקותיאל יהודה גנזל)

אחד ממכונות הדמיון האנושיות, המפעילות אותנו לרעה ומחוללות שמוות בקרבנו הוא מכונת הכבוד, המעמד וה'אגו'.

לא מעטים הם האנשים שעושים צעדים רבים ובעיקר מניעים את עצמם, לפי שיקולים של כבוד ושל מעמד. מבלי להבין שמדובר בסך הכל בדמיון פורה, בבועה הרסנית.

וזה המקום לספר:

בישיבת סלבודקא הנודעת בחברון היה בחור ש'כבוד' היה השם השני שלו (ואולי בכלל השם הראשון). היה הבחור מתמוגג על כל ליטרת כבוד שהשיג בעמל, ה'מכובדות' היתה נר לרגליו וכל שיקוליו ומעשיו הונעו על-ידי מנוע הכבוד המדומה.

ביקש ה'אלטער' (-הסבא מסלבודקא זי"ע) לחנך אותו. באחת ההזדמנויות בה קראו בתורה בהיכל הישיבה, זימן ה'סבא' את הגבאי הממונה על הכיבודים וביקש ממנו: "אני מעוניין שתכבד את הבחור דנן בהגבהת ספר-התורה ואילו אותי תכבד בגלילה". הגבאי לא הבין לעומקו של המהלך אבל ביצע, כמובן, את אשר הורה לו העומד בראשות הישיבה. וכך צפתה ישיבה שלימה במחזה הסוריאליסטי: בחור צעיר שמקבל את כיבוד ה'הגבהה' הנחשב לחשוב יותר ואילו ה'סבא מסלבודקא' הקשיש, מאור עיניהם, עומד וגולל את ספר-התורה בדחילו ורחימו. חוגר את אבנטו של הספר ומלביש עליו את המעיל.

המסר העמוק הועבר בשלימותו. הבחור הבין היטב על-ידי 'הענקת הכבוד המוגזם והפיכת היוצרות' עד כמה 'כבוד' הוא לא פחות מדמיון אחד גדול, מ'אחיזת עיניים' בו אדם נכנס לתחושות של 'מה אומרים עליי, איך מסתכלים עליי, כמה מכובד אני' ולא מבין שבדרך כלל זה לא נכון, וגם כשכן... מה זה משנה?

בתהלים, הנשמה מכונה בשם 'כבודי'. אם נטפח את הנשמה כמו שצריך – נשיג את הכבוד האמיתי, זה שגם משרה סיפוק אמיתי.

המלט שניצל

סיפר כ"ק מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א, סיפור ששמע מתלמיד חכם נאמן, אשר אביו היה מתושבי יפו ולפרנסתו שימש כקבלן בנייה. בימים ההם הוא עמד לקראת בניית עשרה בניינים באחת הערים החדשות, ולשם כך הוא הזמין חביות ענקיות של מלט עבור הבנייה.

היה זה באחד הימים בתחילת הקיץ, כאשר חביות המלט הגיעו בערב שבת אל אתר הבנייה, שם הושארו פתוחות ללא מכסה, במטרה להשתמש בהם לאחר השבת. והנה בהגיע סמוך לכניסת השבת, כאשר הקבלן כבר ישב בביתו ביפו, וגם כל הפועלים היהודים חזרו לביתם, התקדדו לפתע השמים בעבים, והיה ברור כי בכל רגע עלולים לרדת גשמי זלעפות שעלולים לקלקל את כל המלט. הפסד כספי עצום!

מיד הופיעו כמה מפועליו אל ביתו, והציעו כי למען הצלת ממונו הם ייסעו לאתר הבנייה, עם עגלות טעונות קרשים, בהם יוכלו לכסות את החביות, אולם הקבלן שהיה ירא שמים, וידע כי נסיעה כזו תהיה כרוכה בחילול שבת ח"ו, ענה: אינני מוכר את השבת תמורת כל הון שבעולם, ואני מזהיר ששום יהודי לא יחלל שבת עבורי.

באותו ליל שבת אכן ירדו גשמים עזים בארץ, והיה ברור שהמלט היקר בוודאי התקלקל. אולם אותו יהודי ערך את שולחן השבת שלו בפנים צוהלות, שר את הזמירות, ואחרי הסעודה למד חומש ורש"י כהרגלו, כאילו שום דבר לא קרה, כשהוא מקיים בעצמו 'כאילו כל מלאכתך עשויה'. רק במוצאי שבת לאחר שהבדיל על הכוס, החליט לנסוע אל אתר הבנייה לראות את הנזקים, אך לתדהמתו גילה כי כל חביות המלט שלו מכוסות היטב בקרשים כראוי וכיאות, ולא נגרם להם כל נזק! לאחר מכן נודע, שאנשי חברת 'סולל בונה', אשר בנו בניינים בשכונה אחרת בעיר, ואף אליהם הגיעו חביות של מלט, שלחו את אנשיהם לכסות את המלט שלהם, אך בחשכת הלילה הגיעו הפועלים שלהם בטעות לשטח הבניה השייך ליהודי זה, וכיסו את החביות שהיו שייכות לו, במקום לכסות את החביות של חברת סולל בונה, וכך ניצל כל רכושו...

כיבוד ההורים

להלן סיפור מופלא המעובד מתוך 'ווי העמודים'. יש בסיפור זה כדי ללמדנו עד כמה מצוות כיבוד הורים חשובה ומשמעותית ומה השכר הניתן גם בעולם הזה :

הרה"ג ר' ישעיה קלאר סיפר: אבי הרב אליהו דב זצ"ל למד בשנות בחרותו הצעירות בוילנא בישיבה קטנה אצל הגאון רבי שלמה היימן זצ"ל. באחד הימים הגיע הידיעה שמרן הצדיק רבי ישראל מאיר הכהן מרדין הידוע בכינויו ה'חפץ חיים' ששמו הלך לפניו, וכל העולם חרד מפניו מגיע לוילנא על פי בקשת הגאון הצדיק רבי חיים עוזר גרוז'נסקי זצ"ל, כדי לחזק את היהדות בוילנא.

ההתרגשות בוילנא היתה עצומה. כל הבחורים התכוננו ליום הגדול ללכת ולזכות לראות את מרן ה'חפץ חיים'. הם חשבו שאולי גם יזכו להיכנס אצלו. חלקם גם קיוו שאם הקב"ה יעזור גם יזכו להתברך אצלו. היה מפורסם וידוע שברכותיו של מרן ה'חפץ חיים' מתקיימות, אבל הרב לא נותן את ברכתו לכל אחד. הבחורים ממש ספרו את הימים לקראת היום הגדול בו יזכו לראות את מרן ה'חפץ חיים'.

יום אחד בלבד לפני שהצדיק היה אמור להגיע לוילנא, ההתרגשות של התושבים הגיעה לשיאה. בישיבה קטנה אצל הבחורים הצעירים זו היתה שיחת היום. כולם שוחחו בהתרגשות על המאורע שעתיד להתרחש בוילנא. באותו היום הגיע מברק מאביו של הבחור אליהו דב קלאר. אביו כתב שם כי הוא מבקש ממנו שלא ילך לראות את מרן 'חפץ חיים'. אביו הסביר כי הוא חושש מאחר והבין כי המון העם יבואו שם כדי לחזות בפני הצדיק ועלול להיות שם דחיפות ואף להגיע למצב סכנה. כמובן שהבחור אליהו דב התאכזב מאוד. הוא כל כך ציפה לרגע הזה בו יזכה לפגוש את מרן ה'חפץ חיים' אבל מכיוון שאביו ציווה עליו הוא כמובן לא יפר.

למחרת כאשר מרן ה'חפץ חיים' הגיע לוילנא כל בחורי הישיבה ובראשם רבני הישיבה הלכו כדי לקבל את פניו ולחלוק לו את הכבוד הראוי. גם בפגישה של מרן ה'חפץ חיים' עם הגאון הצדיק רבי חיים עוזר גרוז'נסקי האנשים נדחפו מסביב כדי לראות את הצדיק ולשמוע דברי א-לוקים חיים. חבירו לחזר של רבי אליהו דב, הבחור טיקוציינסקי חזר לאחר יום עמוס של חוויות. הוא סיפר בהתרגשות לרבי אליהו כי זכה לראות את מרן ה'חפץ חיים'. בנוסף אמר שהוא זכה גם ללחוץ את ידו של מרן ובנוסף לכל זה הצדיק גם בירך אותו בברכה הנחשקת ביותר - באריכות ימים ושנים. הברכה של אריכות ימים ושנים באותם הזמנים לא היתה דבר של מה בכך. זו היתה ברכה נחשקת בשל העובדה כי באותם הימים אנשים נפטרו יחסית צעירים. באותם הזמנים הרפואה לא היתה מפותחת כמו בימינו והיו לא מעט אנשים צעירים שהיו נפטרים לעיתים בגלל שהרופאים לא אבחנו את הבעיה ולעיתים למרות שאבחנו את הבעיה לא היתה תרופה לכך. בפרט לאחר מעשה כשהתברר מה עלה בגורלם של רוב היהודים שהיו באותה עת באירופה בוודאי שברכה זו היתה ברכה שווה הרבה מאוד לכל אחד וכולם קיוו להתברך מפי הצדיק באריכות ימים ושנים.

רבי אליהו דב שמע את דברי חברו והחריש. בהמשך נסע ללמוד אצל הגאון רבי ברוך דב בער ליבוביץ בקמניץ. משם הלך ללמוד בישיבת מיר. בהמשך גלה עם כל הישיבה לשאנגחאי שבסין, משם נסע לארצות הברית ומשם חזר לארץ הקודש. הבחור טיקונציינסקי שזכה לברכתו של מרן ה'חפץ חיים 'לאריכות ימים אכן האריך ימים. הוא נפטר בגיל מבוגר כשהוא למעלה מתשעים שנה. אבל הבחור אליהו דב קלאר ששמע בקול אביו, ולא הלך לראות את ה'חפץ חיים', זכה לברכת התורה הקדושה בה נאמר: "פֶּבֶדֶ אֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְפוּן יְמֶיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ" (שמות כ', י"א) הוא האריך ימים יותר. כשחבירו הרב טיקונציינסקי נפטר, אמר: "ברכת מרן ה'חפץ חיים' הועילה לו לתשעים שנה, אבל ברכת התורה של לְמַעַן יֵאָרְפוּן יְמֶיךָ, הועילה לי יותר." ואכן רבי אליהו דב האריך ימים, ולא רק זה, אלא שהיה בצלילות הדעת גמורה עד ליום כ"ט סיון ה'תשע"ה, שאז השלים את שנתו התשעים ושש ועלה בסערה השמימה.

במעשה כיבוד ההורים שעשה הוא הוכיח לכל העולם כולו, מי שומע לי ומפסיד, ברכת מרן ה'חפץ חיים' תתקיים במלואה, אבל ברכת התורה הקדושה, תוסיף ימים ושנים, והיא הרבה יותר מועילה.

סליחה, טעות?! (אהרן ברגמן)

"לפני עשר שנים בניתי אצל משפחת ק. ממודיעין עילית. עשיתי שיפוץ והוספתי להם יחידות כמנהג בעלי בתים חשובים פה ארץ הקודש והגלילות."

במילים אלו פתח חברי הטוב, ר' מ.ש. העוסק לפרנסתו כקבלן שיפוצים – אגב, עוד הרבה לפני עידן האקספו ו'עבודת קודש' – את סיפורו הטרי, אותו הוא מגדיר כ'סיפור של השגחה פרטית'. "אני שכחתי לגמרי מאותה בניה, וגם הם שכחו מכך והעולם כמנהגו נוהג.

לאחרונה עשיתי עבודה כלשהי אצל משפחת ק. אחרת. שם המשפחה זהה, למרות שאין קשר משפחתי קרוב מדי ביניהן.

יום אחד, דפדפתי בטלפון הנייד כדי להתקשר אל ק. העכשוויים, אך בטעות עלה המספר של ק. הוותיקים, מלפני עשר שנים. לא שמתי לב ולחצתי לחיוג. רק לאחר שזה כבר צלצל הבנתי את הטעות. ניתקתי מיד את השיחה ומיהרתי אף למחוק את המספר מאנשי הקשר כדי שלא אטעה עוד פעם, וגם כדי שאדע 'לא לענות' להם, אם הם יחזרו אליי. אולם, לאחר כמה ימים הם חזרו אליי שוב. מאחר ומחקתי את שמם, לא ידעתי מי מתקשר וענית...

התברר כי בני משפחת ק. הוותיקה ראו את המספר שלי על הצג, ונזכרו לפתע שיש להם חוב ישן שהם עדיין חייבים לי מאותה בניה. הם נבהלו מהסיטואציה של איסור הגזל המרחף עליהם, ומיהרו לשבת ולעשות חשבון כמה החוב.

למעשה, החוב היה של עשרת אלפים שקלים, אלא שמאחר והיו כמה גימורים שלא עשיתי עד הסוף היתה להם סיבה לקבל הנחה. הגענו לסיכום שיעבירו לי שבעת אלפים שקלים, ושני הצדדים מוחלים זה לזה על כל תביעה.

נדהמתי מגודל ההשגחה הפרטית. ראשית, אני עומד בערב חתונת בני שיחי' והכסף הגיע ממש ברגע הנכון... שנית, כיצד סיבבה ההשגחה העליונה שבטעות אתקשר אליהם, וכך הם נזכרו מהחוב הישן, ואף הם יצאו נשכרים במחיקת חוב שעלול היה להישכח בתהום הנשיה".

תעריפון העבירות ("יחי ראובן" עמ' שמב)

היה איזה כומר אחד, שרצה לנסוע לשבועיים חופש... אבל הוא לא רצה לסגור את העסק... "חבל זה מכניס כל יום ראשון, כמה אלפי יורו"... בקיצור, הוא אמר, שאם הוא יכניס פה כומר אחר, "הוא יגנוב לו את כל הלקוחות"... הפתרון הכי טוב "אני אביא את הרב של היהודים"... הביא את הרב, והתחיל להסביר לו איך העסק עובד, תקשיב, כל יום ראשון באים להתפלל פה... הם מתוודים על כל החטאים שעשו... ואני גובה כסף... כמה זה על כל עבירה? אני אתן לך תעריפון עבירות... ואם לא תמצא את העבירה שם, תתקשר אלי, אני יגיד לך... לפעמים יש יצירות חדשות שלא מופיעים בתעריפון.

הכומר נתן לו את המפתחות של החדר וטס לחופשה. הרב נכנס לחדר יום ראשון על הבוקר ומגיע הפציינט הראשון. "כן, מה יש לך לספר?" "תראה, יום שישי ראיתי אשה ברחוב, סחבתי לה את הארנק בלי שתרגיש... לא נעים. אני מוכן לתרום אם תכפר לי העוון הזה, כמה זה עולה?"

הרב הסתכל בתעריפון: "גניבת ארנק = 500 יורו". "טוב, קח". שואל אותו הרב, תגיד, אתה רגיל לגנוב או שזה חד פעמי? ענה לו, אף אחד לא שומע, כן, זה קורה לפחות פעמיים.

אמר לו הרב: "תשמע, אני מוכן לעשות איתך עסקה, במקום שתשלם לי על גניבה קטנה 100 ועל גדולה, 500 אני אמכור לך כרטיסיה עם עשרים ניקובים. כל פעם שתגנוב תעשה חור ובמקום לשלם לי 3000 יורו אעשה לך הנחה 1500 יורו. נשמע רעיון מצוין... נותן לרב 1500 ויצא. ככה המשיך הרב עם כל לקוח.

אחרי שבועיים חזר הכומר, מחפש לכסות את הוצאות החופשה ואף פציינט לא נכנס! נכנס לכנסיה, הוא קולט את הגנב... "מה איתך? הרי אתה גנב, מה, לא באת היום להתוודות?" אדוני, אני מסודר לשנה הקרובה! היהודי מכר לי כרטיסיה... אני לא מפסיק לנקב!

אמר הכומר לעצמו, לא רציתי להכניס כומר כי חשבתי שיקח לי את המשרה, בא היהודי וגנב לי את העבירות לחמש שנים קדימה.

וישמע יתרו כהן מדין חותן משה – יתרו בא להתגייר לשם שמים. הוא לא חיפש את כל הכסף שיש לעם ישראל... לא חסר לו כסף, יש לו בשפע... אז הגירות היתה גירות אמת, ולכן אומרת התורה שהוא היה כהן מדין.